

Tenaç i sensible a parts iguals

SITA MURT

EMPRESÀRIA I DISSENYADORA TÈXIL

MONTSE JENÉ

Els seus jerséis de punt es passegen per Atenes, Brussel·les o Tòquio.

Té una roba cosmopolita que sobretot fa que la dona se senti bé amb el que porta, sigui de la talla que sigui. Tan cosmopolita com la seva roba, a la Sita Murt se la pot veure passejant pel Camden Market de Londres o pel Soho de Nova York.

Diu que mirant la gent i els llocs troba les idees i la inspiració. Però és igualadina, de soca-rel. Emprenedora, treballadora i amb èxit. Això no ho diu. Li ho has de treure. Amb pinces o, a vegades, amb tenalles. Només així et diu que la revista nord-americana *Fortune* li dedica un reportatge o que la van convidar a sopar a La Moncloa. Ha hagut d'aprendre moltes coses tota sola i, ara, la seva gran satisfacció és poder dir que té un negoci familiar. I ho diu amb fonament: els seus quatre fills hi treballen, cada un al capdavant d'un departament.

Una mirada al seu currículum ho confirma. Des de l'any 84, quan va agafar les regnes de l'empresa d'una manera sobtada i imprevista, ha presentat les seves col·leccions a tot el món. Fa poc

al Saló Cibeles de Madrid, al Gaudí de Barcelona, al Pure de Londres, a Womanswear de Bèlgica, i a Milà, i a París i a Nova York i...

-Quina és la Sita amb la qual et sents més identificada, de totes aquestes: l'empresària, la dona, la creadora, la mare, la relacions públiques?

-Una mica de totes i sempre de mare.

-Ara els teus fills, tots quatre, són a l'empresa. Com ha anat, s'hi han trobat o ja era el que volien fer?

-Estic encantada que sigui així. Era la meva gran il·lusió. Sobretot que els agradi aquesta feina, que és tan complicada; el que passa és que ja des de molt petits el meu marit i jo ens els emportàvem a la fàbrica. Jo no sé si és amor de mare, però estic orgullosa de tots quatre, són molt treballadors i bones persones. Cada un està en un departament diferent de l'empresa: el Toni és el director comercial i cap de producte, el Yago és el director financer i gerent, la Isabel és la meva

mà dreta i l'Albert el cap de producció.

-El teu primer contacte amb el món de l'empresa, de quan ve?

-És un món que sempre m'ha agradat, sobretot la moda, però de fet no va ser fins que em vaig casar que vaig començar a col·laborar amb el meu marit a fer els mostraris i a partir d'aquí va ser quan vaig iniciar els estudis en una escola de patronatge durant un any per obtenir l'accés a una escola molt bona dirigida per Ramon Folch; em refereixo a l'Escola de Disseny Tèxtil de Sarrià.

-Posar-te al capdavant de l'empresa, l'any 84, en uns moments durs per la mort del teu marit, va ser una decisió natural o t'ho vas pensar molt?

-Jo ja estava ajudant amb els mostraris i tenia clar que havia de continuar, sobretot perquè em feia molta il·lusió pensar que algun dia els meus fills continuarien amb la fàbrica i perquè no es podia deixar perdre una empresa amb tants anys de vida i tan estimada per tota la família Esteve.

-Quan i com comença la teva projecció, les exportacions, els salons, les desfilades?

-A principis dels 90 hi va haver un canvi important en el món del tèxtil, i és que es va començar a importar gènere d'Àsia a baix preu. Llavors va ser quan vam veure que s'havia de canviar, que ens havíem de diferenciar pel disseny, ja que per preu no podríem. A partir d'aquí va ser una lluita constant per anar substituint de mica en mica els punts de venda, ja que molts dels clients que teníem de feia temps no entenien el canvi de col·lecció. Al començament va ser difícil i arriscat, però aviat —i potser perquè vaig tenir la sort de treballar amb grans dissenyadors com Antoni Miró o David Valls— vaig aprendre al seu costat i així, a poc a poc, vaig trobar-me desfilant primer a la passarel·la Gaudí i després a la passarel·la Cibeles, que era el meu objectiu, ja que és un trampolí important. A mi m'ha ajudat molt, perquè volíem que coneguessin la nostra marca a Espanya. Ara ja ens coneixen i tinc ganes de tornar a Barcelona.

-Per a una dissenyadora catalana com tu, què

suposa anar a Madrid, on el gust no és el mateix, segurament no tan sobri com el d'aquí?

-Jo només tinc paraules d'agraïment per a Madrid. Al començament, quan vaig veure el tipus de roba que aplaudien allà, vaig pensar que mai no entendrien la nostra col·lecció, que és més sobria i més europea, però en aquest món, aquí i allà, hi ha gustos per a tothom.

-Actualment a quants països exporteu? En quin de tots ells entenen millor el vostre concepte de roba?

-Actualment venem a gairebé tot Europa, Estats Units, Japó i altres. El nostre percentatge d'exportació és del 20%. Crec que aquesta propera temporada pujarà, ja que hem obert nous mercats i hi estem il·lusionats. On entenen millor la nostra roba és a Bèlgica, Anglaterra i França.

-Els crítics especialitzats en moda et deixen sempre molt bé. Per exemple, després de l'últim Cibeles, el mes de febrer, el diari *El País* començava dient: "*El segundo desfile colectivo lo abrió Esteve-Sita Murt con un noble sentido de la manufactura y los materiales...*" Això s'aconsegueix amb una feina artesanal o amb la investigació de nous materials a partir de màquines de teixir molt sofisticades?

-Nosaltres investiguem molt els materials, els fils, i això s'aconsegueix amb una bona maquinària, puntera. Avui dia hi ha màquines al mercat que uns anys enrere era impensable que poguessin existir, però això també fa que els tècnics hagin d'estar molt preparats perquè són molt difícils de programar. De tota manera, jo sóc una enamorada del punt i això fa que dediqui moltes hores a la investigació de nous teixits.

-Sembla difícil poder innovar constantment en un tipus de teixit tan concret com és el punt...

-Cada temporada és diferent i surten coses noves, tant en fils com en formes o colors, i això t'ajuda a presentar nous teixits.

-De fet podríem dir que ets una autodidacta...

-Sí.

-El fet de ser dona, t'ajuda a interpretar la roba per a dona?

-Ser dona m'ajuda molt. Entenc molt bé els nostres problemes a l'hora de vestir-nos. La dona, quan es vesteix, vol sentir-se guapa, prima, moderna, femenina i sobretot elegant. Això és almenys el que pretenem transmetre amb la roba d'Esteve.

-Què recomanes, seguir la moda o ser un mateix al marge del que es porti?

-Jo recomano sempre ser un mateix i adequar la moda a l'estil de cada persona.

-La Sita Murt fabrica roba pensant en noies de la talla 36 o 38 o en qualsevol persona que va pel carrer?

-Abans de començar una nova col·lecció, tenim molt clar qui volem vestir. És una dona moderna, que vol vestir còmoda, de vint-i-pocs anys fins a l'edat que es vulgui, amb esperit jove. Aquí gairebé no hi té cabuda la talla 36.

-La discreció a l'hora de vestir és un valor afegit o una mostra d'avorriment?

-Crec que ni una cosa ni l'altra. La discreció va amb la persona, depèn de la personalitat de cadascú.

-Com organitzes el teu temps? Quin vessant és el que més et satisfà?

-La major part del temps estic preparant la nova col·lecció i això suposa viatjar, dibuixar, pensar. És el que més m'agrada, i és a partir d'ara que em puc dedicar a fons a dissenyar, que és la meva veritable passió, ja que he estat molts anys gestionant l'empresa i això et pren moltes hores.

-Parlem dels viatges. Què busques i què trobes en altres llocs?

-Quan viatgem, quasi sempre és per canviar el xip d'una temporada a l'altra. Normalment anem a fires a comprar fils i teixits, però també m'agrada voltar pels carrers, pels "mercadillos", i sobretot mirar la gent.

-Presentar una col·lecció deu ser una cosa estressant, com obrir una capsula molt íntima i ensenyar-ne el contingut, esperant veure la reacció dels altres... T'ho passes molt malament o ja

t'hi has acostumat?

-Cada col·lecció és una història nova i es passa malament, almenys jo, fins que no he vist la reacció de la gent, dels representants, dels compradors... És una cosa a la qual mai no t'acostumes i una responsabilitat molt gran. No pots fallar, perquè en depèn molta gent, però de fet jo tinc un equip fantàstic i això em fa estar més tranquil·la.

-De les desfilades deus conservar alguna bona anècdota. Ens l'expliques?

-M'han passat bastants coses. Una vegada, en una desfilada, una model portava uns pantalons de tall baix lligats amb un llaç a la cintura i, mentre anava desfilant, se li va desfer la llaçada i els pantalons li anaven relliscant. El curiós és que el públic, gràcies a la professionalitat de la model, va aplaudir-la perquè ella se'n va sortir molt bé. Com aquesta, d'altres.

-Avui dia, al món, quina és la capital de la moda?

-Va canviant. Actualment, Londres o Nova York.

-I el teu dissenyador preferit?

-M'agrada molt la Donna Karan, i d'altres.

-La peça de roba que t'agrada més?

-Sempre el jersei, crec que és imprescindible.

-A vegades, un té la sensació que alguns dissenyadors de roba fan les seves creacions sense pensar que allò ho han de portar persones que es volen veure bé i al mateix temps estar còmodes perquè treballen i es mouen. En definitiva, que alguns estan a la seva torre d'ivori, sense posar-se en el lloc del client. Creus que has aconseguit d'evitar-ho?

-És cert, però el punt en ell mateix ja és un producte còmode i, a més, la dona d'avui cada vegada més necessita peces còmodes i alhora elegants i de tot portar.

-Com t'ho has fet perquè la teva roba tingui l'equilibri necessari entre la part comercial i la part creativa?

-Després de tants anys t'adones del que el

mercat —o millor dit, el teu client— necessita i demana, i això és la clau per aconseguir aquest equilibri.

-Tenir botiga pròpia i, per tant, contacte directe amb el client, et cura d'aquest mal?

-Crec que molt.

-Parlar amb tu és una temptació per tenir informació de primera mà. Aquesta primavera i estiu, com ens podem vestir (sense ser esclaves de la moda)?

-Crec que hi ha un canvi important, aquest estiu. La nostra col·lecció és molt femenina i a la vegada molt portable. Des de peces àmplies i còmodes, en colors naturals i sempre amb algun detall de tul, brodats, cintes teixides..., fins a robes amb colors molt vius i molt afavoridors per a l'estiu.

-Ser d'Igualada et dona algun segell dins el món del punt? Com se'ns considera?

-A Catalunya, tothom sap que Igualada és una ciutat molt industrial i un nucli important de les empreses de punt, però fora d'aquí no tothom ens coneix. Precisament fa poc vaig anar a un sopar a Madrid amb uns quants dissenyadors de primera fila. Jo els explicava que sóc d'Igualada, que hi visc i que hi treballo. A la majoria els sonava però no sabien ben bé de què. Els vaig explicar que era la ciutat del punt i de la pell, que aquí tenim empreses boníssimes de curtits i que d'Igualada surt la pell de les grans marques, com poden ser Louis Vuitton, Gucci, Chanel... Varen quedar tots impressionats que a Igualada, una ciutat de trenta milers d'habitants i escaig, hi pogués haver unes

MONTSE JENÉ I RIBA (Barcelona, 1965). Llicenciada en dret i màster en periodisme. Va començar a treballar a Anoia Ràdio i Televisió Igualada. Posteriorment he estat redactora d'informatius de Catalunya Ràdio. Actualment treballa als serveis informatius de TV3, on presenta el *Telenotícies Migdia* de dilluns a divendres. També és co-directora del programa de Catalunya Ràdio, "*Catalunya Ràdio sense fronteres*".

FOTO: UGO CAMERA

FOTO: UGO CAMERA

Passarel.la Cibeles (Madrid) 2000-2001.